

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 30. aprila 2019*

„Ničnostna tožba – Skupna ribiška politika – Ohranjanje virov – Mednarodna konvencija za ohranitev tunov v Atlantiku – Celotni dovoljeni ulov (TAC) za sredozemsko mečarico – Uredba (EU) 2017/1398 – Določitev ribolovnih možnosti za leto 2017 – Izključna pristojnost Unije – Določitev referenčnega obdobja – Zanesljivost osnovnih podatkov – Obseg sodnega nadzora – Člen 17 PEU – Upravljanje interesov Unije znotraj mednarodnih organov – Načelo relativne stabilnosti – Pogoji uporabe – Načela prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti, varstva legitimnih pričakovanj in prepovedi diskriminacije“

V zadevi C-611/17,

zaradi ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU, vložene 23. oktobra 2017,

Italijanska republika, ki jo zastopa G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata F. Naert in E. Moro, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Španije, ki jo je sprva zastopala V. Ester Casas, agentka, nato M. J. García-Valdecasas Dorrego, agentka,

Evropske komisije, ki jo zastopata F. Moro in A. Stobiecka-Kuik, agentki,

intervenientki,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, predsedniki senatov, C. Toader (poročevalka), predsednica senata, C. Lycourgos, predsednik senata, E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, E. Levits, L. Bay Larsen, P. G. Xuereb, N. Piçarra, sodniki, in L. S. Rossi, sodnica,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

* Jezik postopka: italijanščina.

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez obravnave in brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Italijanska republika s tožbo predlaga razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (EU) 2017/1398 z dne 25. julija 2017 o spremembi Uredbe (EU) 2017/127 glede nekaterih ribolovnih možnosti (UL 2017, L 199, str. 2, in popravek v UL 2017, L 238, str. 55, v nadaljevanju: izpodbijana uredba).

Pravni okvir

Konvencija ICCAT

- 2 Evropska unija je s Sklepom Sveta 86/238/EGS z dne 9. junija 1986 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 1, str. 205) pristopila k Mednarodni konvenciji za ohranitev tunov v Atlantiku, kakor je bila spremenjena s Protokolom, priloženim k Sklepni listini Konference pooblaščenec držav pogodbenic konvencije, ki je bila podpisana 10. julija 1984 v Parizu (v nadaljevanju: Konvencija ICCAT).

Uredba SRP

- 3 V uvodnih izjavah od 35 do 37 Uredbe (EU) št. 1380/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2013 o skupni ribiški politiki in o spremembi uredb Sveta (ES) št. 1954/2003 in (ES) št. 1224/2009 ter razveljavitvi uredb Sveta (ES) št. 2371/2002 in (ES) št. 639/2004 ter Sklepa Sveta 2004/585/ES (UL 2013, L 354, str. 22, v nadaljevanju: Uredba SRP) je navedeno:

„(35) Glede na negotovo gospodarsko stanje ribiškega sektorja in odvisnost nekaterih obalnih skupnosti od ribolova je treba zagotoviti relativno stabilnost ribolovnih dejavnosti z dodelitvijo ribolovnih možnosti državam članicam na podlagi napovedljivega deleža staležev za vsako državo članico.

(36) Ta relativna stabilnost ribolovnih dejavnosti bi morala ob upoštevanju začasnega biološkega stanja staležev ščititi in v celoti upoštevati posebne potrebe regij, katerih lokalno prebivalstvo je še posebno odvisno od ribolova in z njim povezanih dejavnosti, kot je odločil Svet v svoji resoluciji z dne 3. novembra 1976 [o nekaterih zunanjih vidikih ustanovitve ribolovne cone v Skupnosti, ki bi se razprostirala na 200 miljah, z učinkom od 1. januarja 1977 (UL 1981, C 105, str. 1)], in zlasti v Prilogi VII k resoluciji.

(37) Zato bi bilo treba koncept relativne stabilnosti razumeti v tem smislu.“

- 4 Člen 2 Uredbe SRP, naslovljen „Cilji“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Skupna ribiška politika [(SRP)] zagotavlja, da so ribolovne dejavnosti in dejavnosti ribogojstva okoljsko dolgoročno trajnostne in upravljane na način, ki je skladen s cilji doseganja gospodarskih in socialnih koristi ter koristi zaposlovanja ter prispevanja k zanesljivi preskrbi s hrano.

2. Skupna ribiška politika uporablja previdnostni pristop k upravljanju ribištva; njen cilj je zagotoviti, da se izkoriščanje živih morskih bioloških virov izvaja na način, ki dovoljuje obnavljanje in ohranjanje populacij lovljenih vrst nad ravnmi, ki omogočajo največji trajnostni donos.“

5 Člen 16 te uredbe, naslovljen „Ribolovne možnosti“, v odstavku 1 določa:

„Ribolovne možnosti, dodeljene državam članicam, zagotavljajo relativno stabilnost ribolovnih dejavnosti za vsako državo članico za vsak stalež rib ali ribištvo. Pri dodeljevanju novih ribolovnih možnosti se upoštevajo interesi vsake države članice.“

Uredba št. 2371/2002

6 Z Uredbo SRP je bila v skladu z njenim členom 48 razveljavljena Uredba Sveta (ES) št. 2371/2002 z dne 20. decembra 2002 o ohranjanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 5, str. 460). Člen 20 zadnjenavedene uredbe, naslovljen „Dodelitev ribolovnih možnosti“, je določal:

„1. Svet, ki odloča s kvalificirano večino, na predlog Komisije odloči o ulovu in/ali mejah ribolovnega napora in o dodelitvi ribolovnih možnosti državam članicam kot tudi o pogojih, povezanih s temi mejami. Ribolovne možnosti se razdelijo med države članice tako, da se vsaki državi članici zagotovi ustrezna stabilnost ribolovnih aktivnosti za vsak stalež ali ribolovno območje.

2. Kadar Skupnost določi nove ribolovne možnosti, Svet odloči o njihovi dodelitvi, upoštevajoč interese vsake države članice.

[...]“

Uredba 2017/127

7 Priloga ID k Uredbi Sveta (EU) 2017/127 z dne 20. januarja 2017 o določitvi ribolovnih možnosti za leto 2017 za nekatere staleže rib in skupine staležev rib, ki se uporabljajo za vode Unije in za ribiška plovila Unije v nekaterih vodah zunaj Unije (UL 2017, L 24, str. 1), naslovljena „Območje Konvencije ICCAT“, je pred njeno spremembo z izpodbijano uredbo glede ribolova na mečarico v Sredozemskem morju (v nadaljevanju: sredozemska mečarica) določala, da „[celotni dovoljeni ulov (TAC)], sprejet[...] v okviru [Mednarodne komisije za ohranitev tunov v Atlantiku,] za sredozemsko mečarico [...] ni[...] dodeljen [pogodbenicam, sodelujočim nepogodbenicam ter ribolovnim ali drugim subjektom] ICCAT, zato [...] delež Unije ni določen“. V tej prilogi je bilo tudi določeno, da TAC za to vrsto, kot ga je določila ICCAT, znaša 10.500 ton na leto.

Izpodbijana uredba

8 V uvodnih izjavah od 9 do 12 izpodbijane uredbe je navedeno:

„(9) [ICCAT] je na letnem zasedanju leta 2016 sprejela priporočilo 16-05 (v nadaljnjem besedilu: priporočilo 16-05) o določitvi celotnega dovoljenega ulova za sredozemsko mečarico (*Xiphias gladius*) v višini 10.500 ton in ustanovitvi delovne skupine, ki naj bi opredelila pošteno in pravično shemo dodeljevanja celotnega dovoljenega ulova za sredozemsko mečarico, določila kvoto za pogodbenice, sodelujoče nepogodbence, ribolovne ali druge subjekte za leto 2017 ter opredelila mehanizem za upravljanje celotnega dovoljenega ulova.

- (10) Unija je v pismu sekretariatu ICCAT 23. decembra 2016 potrdila, da bo priporočilo 16-05 začela izvajati 1. januarja 2017. Unija je zlasti potrdila, da bo obdobje prepovedi za sredozemsko mečarico iz odstavka 11 priporočila 16-05, in sicer od 1. januarja do 31. marca, uvedla z letom 2017. Zato je tako prepoved primerno uvesti kot pogoj, ki je funkcionalno povezan z določitvijo in dodelitvijo ribolovnih možnosti za sredozemsko mečarico.
- (11) Delovna skupina, ustanovljena s priporočilom 16-05, se je sestala med 20. in 22. februarjem 2017 ter predlagala ključ za dodelitev in kompromis za upravljanje izkoriščanja kvot za leto 2017. V okviru navedenega kompromisa je bil določen delež Unije 70,756 % celotnega dovoljenega ulova ICCAT, kar v letu 2017 znaša 7410,48 ton. Zato je primerno, da se delež Unije izvede v pravo Unije in da se določijo kvote za države članice. Dodelitev bi morala temeljiti na preteklem ulovu v referenčnem obdobju 2012–2015.
- (12) Omejitve ulova iz Uredbe [2017/127] se uporabljajo od 1. januarja 2017. Določbe o omejitvah ulova, ki jih uvaja ta uredba o spremembi, bi se zato prav tako morale uporabljati od navedenega datuma. Takšna retroaktivna uporaba ne posega v načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, saj zadevne ribolovne možnosti še niso bile izkoriščene.“
- 9 V skladu s členom 1, točka 2, te uredbe je bila Priloga ID k Uredbi 2017/127 spremenjena med drugim tako, da se tabela z ribolovnimi možnostmi za sredozemsko mečarico iz te priloge nadomesti s tabelo, v skladu s katero TAC za to vrsto, namenjen Uniji za leto 2017, znaša 7410,48 tone, kvota za Italijo pa znaša 3736,26 tone.

Dejansko stanje

- 10 Veljavna priporočila ICCAT so do konca leta 2016 v zvezi s sredozemsko mečarico določala le tehnične ukrepe za varovanje, ne pa TAC.
- 11 Pogodbenice ICCAT, sodelujoče nepogodbenice ter ribolovni in drugi subjekti (v nadaljevanju: pogodbenice Konvencije) so po razpravi na letnem zasedanju ICCAT, ki je potekalo novembra 2016, ob upoštevanju najnovejših znanstvenih ocen, opravljenih v okviru Stalnega odbora za raziskave in statistiko, ki je eden od organov ICCAT, sklenile, da s priporočilom 16-05 sprejmejo nov večletni načrt upravljanja in zaščite staleža sredozemske mečarice s tem, da se z letom 2017 uvede TAC, določen na 10.500 ton, izračunan na podlagi preteklega ulova v letih od 2010 do 2015.
- 12 V Madridu (Španija) so se 20. februarja 2017 začela mednarodna pogajanja, v okviru katerih je Unijo zastopal Generalni direktorat Komisije za pomorske zadeve in ribištvo. Ta pogajanja so se končala s sklepom, da se določi shema dodeljevanja TAC, pri čemer se za osnovo za izračun vzame povprečni ulov sredozemske mečarice v letih od 2010 do 2014. Unija je ob koncu teh pogajanj za leto 2017 pridobila kvoto 70,756 % TAC, ki je znašal 10.500 ton.
- 13 Pisni postopek prek elektronske pošte, s katerim so pogodbenice Konvencije formalno odobrile razdelitev TAC, se je končal 18. aprila 2017, s čimer je bila formalno potrjena dodelitev kvote 7410,48 tone za ulov sredozemske mečarice Uniji za leto 2017.
- 14 Komisija je 18. julija 2017 zainteresiranim državam članicam sporočila, da je bilo glasovanje razveljavljeno zaradi ugovorov procesne narave in da bo zato organizirano novo glasovanje.
- 15 Svet je 25. julija 2017 sprejel izpodbijano uredbo.

- 16 Istega dne je sekretariat ICCAT z okrožnico pogodbenicam Konvencije uradno sporočil, da prvotno glasovanje ni več veljavno, določitev datuma novega glasovanja pa odložil. Z okrožnico z dne 7. avgusta 2017 je bil ta datum sprva določen na 2. september, nato pa je bil zaradi nedoseganja potrebnega kvoruma prestavljen na 2. oktober.
- 17 Nazadnje je sekretariat ICCAT pogodbenicam Konvencije z novo okrožnico z dne 9. oktobra 2017 sporočil, da je bil kvorum dosežen in da je bil zato dogovor o dodelitvi TAC, kot je bil sprejet po mednarodnih pogajanjih v Madridu, dokončno potrjen.

Predlogi strank in postopek pred Sodiščem

- 18 Italijanska republika Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano uredbo razglasi za nično, zlasti njene uvodne izjave od 9 do 12, člen 1, točka 2, v delu, v katerem spreminja Prilogo ID k Uredbi 2017/127, in točko 3 Priloge k izpodbijani uredbi, in
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 19 Svet Sodišču predlaga, naj:
- primarno, tožbo zavrne;
 - podredno, če bi bila izpodbijana uredba razglašena za nično v zvezi s sredozemsko mečarico, odredi ohranitev učinkov teh določb, in
 - Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.
- 20 S sklepa z dne 26. januarja 2018 in 26. februarja 2018 je bila Kraljevini Španiji in Komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom Sveta.
- 21 Italijanska republika je v skladu s členom 16, tretji odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije 20. avgusta 2018 zahtevala, naj se ta zadeva dodeli velikemu senatu.

Tožba

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 1 Sklepa 86/238

Trditve strank

- 22 Po navedbah Italijanske republike izpodbijana uredba ni zakonita, ker je Svet menil, da je zavezan sprejeti to uredbo, češ da je bil vezan na sklep o dodelitvi TAC za sredozemsko mečarico med pogodbenicami Konvencije, sprejet v okviru ICCAT. Taka obveznost pa naj na datum sprejetja izpodbijane uredbe ne bi obstajala, saj je ICCAT glasovanje iz aprila 2017, s katerim je bila potrjena ta dodelitev, razveljavila julija istega leta, Komisija pa je bila s tem seznanjena, saj je države članice o tem obvestila z dopisom z dne 18. julija 2017. Iz tega naj bi izhajalo, da se je Komisija v predlogu uredbe Sveta z dne 3. julija 2017 o spremembi Uredbe 2017/127 glede nekaterih ribolovnih možnosti (COM(2017) 356 final, v nadaljevanju: predlog uredbe) sklicevala na neobstoječo mednarodno obveznost, ki torej Sveta ni mogla zavezovati.

- 23 Svet naj bi s sprejetjem izpodbijane uredbe na podlagi te napačne predpostavke kršil Sklep 86/238 in mednarodne akte, na katere se ta navezuje. Brez ustrezno potrjenega sklepa ICCAT naj se namreč Uniji nikakor ne bi bilo treba uskladiti s predlogi, ki so bili še v postopku potrjevanja. Italijanska republika poleg tega opozarja, da se uvodna izjava 11 te uredbe ne sklicuje na dodelitev, ki bi jo ICCAT ustrezno potrdila, temveč le na predlog dodelitve, oblikovan na sestanku delovne skupine, ki se je srečala od 20. do 22. februarja 2017.
- 24 Svet trdi, da je med pogodbenicami Konvencije v okviru ICCAT obstajal dogovor o dodelitvi TAC za sredozemsko mečarico. Čeprav je bil ta dogovor formalno potrjen šele oktobra 2017, naj nič ne bi kazalo na to, da bi to trajanje vplivalo na vsebino te dodelitve, saj je bila v končnem sklepu ICCAT povzeta enaka dodelitev. Poleg tega, če bi Svet čakal na ta formalni dogovor znotraj ICCAT, da bi določil ribolovne možnosti iz izpodbijane uredbe, bi se vsi ribiči v Uniji znašli v negotovem položaju, ki bi lahko trajal do konca leta 2017. Ta institucija naj bi se zato lahko legitimno oprla na to dodelitev, še preden jo je ICCAT formalno sprejela in preden je bila Unija zavezana s sklepom ICCAT.
- 25 Navedena institucija poleg tega opozarja – pri čemer ji Kraljevina Španija v intervencijski vlogi pritrjuje – da bi Unija obveznosti iz Konvencije ICCAT in Sklepa 86/238 kršila, le če bi določila ribolovne možnosti, ki bi presegle tiste, ki jih je ICCAT priznala Uniji, kar pa ne drži.

Presoja Sodišča

- 26 Najprej je treba opozoriti, da člen 3(1)(d) PDEU določa, da ima Unija izključno pristojnost na področju „ohranjanja morskih bioloških virov v okviru skupne ribiške politike“.
- 27 Dodati je treba še, da ima zakonodajalec Unije na področju ribištva široko diskrecijsko pravico, ki ustreza političnim odgovornostim, ki so mu podeljene s členi od 40 do 43 PDEU. Zato mora biti nadzor sodišča Unije omejen na preverjanje, ali je pri zadevnem ukrepu prišlo do očitne napake oziroma do zlorabe pooblastil in ali je zakonodajalec očitno prekorščil meje svoje diskrecijske pravice. Zgolj očitna neprimernost ukrepa, sprejetega na tem področju, glede na cilj, ki ga uresničuje navedeni zakonodajalec, namreč lahko vpliva na zakonitost takega ukrepa (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točki 80 in 81 ter navedena sodna praksa).
- 28 V zvezi s tem ni mogoče trditi, da je Svet menil, da je bil zavezan izpodbijano uredbo sprejeti zaradi pravno zavezujočega sklepa, sprejetega v okviru ICCAT, saj v uvodni izjavi 11 te uredbe ni sklicevanja na tak sklep, temveč – kot Italijanska republika še sama navaja – le na predlog dodelitve, ki izhaja iz sestanka delovne skupine, ki se je srečala od 20. do 22. februarja 2017. Iz te uvodne izjave je tako razvidno, da se je Svet želel predčasno pripraviti na formalno sprejetje sklepa ICCAT o dodelitvi TAC med pogodbenice Konvencije.
- 29 Poleg tega ob upoštevanju okoliščine, da področje, urejeno z izpodbijano uredbo, spada v izključno pristojnost Unije in da ima njen zakonodajalec na tem področju široko diskrecijsko pravico, nikakor ni bilo potrebno, da bi Svet pred razdelitvijo ribolovnih kvot med države članice čakal na formalno sprejetje pravno zavezujočega sklepa ICCAT. Ker namreč določitev teh kvot spada v pristojnost Sveta, jih ta lahko sprejme.
- 30 Iz tega izhaja, da ni sporno, da na dan sprejetja izpodbijane uredbe sklep ICCAT ni bil sprejet, vendar to Svetu ni moglo preprečiti, da je na področju, na katerem ima široko diskrecijsko pravico, sprejel ukrepe, ki jih je štel za nujne za uresničitev ciljev SRP (glej po analogiji sodbo z dne 11. januarja 2017, Španija/Svet, C-128/15, EU:C:2017:3, točka 50 in navedena sodna praksa).

- 31 Vsekakor bi Svet – kot sta utemeljeno opozorila Svet in Kraljevina Španija – kršil obveznosti iz Sklepa 86/238, le če bi določil ribolovne možnosti, ki bi presegle tiste, ki jih je ICCAT priznala Uniji, za kar pa ne gre v obravnavanem primeru.
- 32 Zato je treba prvi tožbeni razlog Italijanske republike zavrni kot neutemeljen.

Drugi in peti tožbeni razlog: neobrazložitev izpodbijane uredbe

Trditve strank

- 33 Italijanska republika s tema razlogoma, ki ju je treba preučiti skupaj, zatrjuje, da če bi bilo treba šteti, da je Svet izpodbijano uredbo sprejel zato, ker je bil za to pristojen, in ne, ker bi bil k temu zavezan, ta uredba ne bi bila obrazložena.
- 34 Ta država članica v zvezi s tem najprej trdi, da bi moral Svet ob upoštevanju načela relativne stabilnosti ustrezno obrazložiti poseg v interese ribičev Unije, ker je za Unijo sprejel 70,756-odstotni delež TAC, sprejetega v okviru ICCAT, medtem ko je za leta od 2010 do 2014 ulov sredozemske mečarice, ki ga je mogoče pripisati tem ribičem, dosegel najmanj 75 % zabeleženega ulova. V izpodbijani uredbi pa ni nobene obrazložitve v zvezi s tem, pri čemer je v uvodni izjavi 11 zgolj navedeno, da je „primerno, da se delež Unije izvede v pravu Unije in da se določijo kvote za države članice“.
- 35 Dalje, če se je ICCAT za določitev TAC za leto 2017 za sredozemsko mečarico na 10.500 ton oprla na zabeleženi ulov za to vrsto v letih od 2010 do 2014, bi moral Svet v skladu z izraženo voljo, da sklepe ICCAT prenese v pravo Unije, delež TAC, ki pripada Uniji, in sicer 7410,48 tone, med države članice razdeliti na podlagi zabeleženega ulova vsake države članice v istih letih. Iz tega naj bi izhajalo, da izpodbijana uredba v delu, v katerem je v uvodni izjavi 11 navedeno, da se za referenčno obdobje vzamejo leta od 2012 do 2015, ni obrazložena.
- 36 Nazadnje, v izpodbijani uredbi naj ne bi bilo pojasnjeno, zakaj je zakonodajalec Unije štel, da je le zadnje navedeno referenčno obdobje „zanesljivo“, medtem ko se je v razpravah v okviru ICCAT s soglasjem Komisije upoštevalo obdobje od leta 2010 do leta 2014.
- 37 Svet meni, da trditve Italijanske republike v utemeljitev drugega in petega tožbenega razloga ne kažejo na neobrazložitev izpodbijane uredbe, temveč se uredba z njimi deloma vsebinsko izpodbija. Zato bi bilo treba ugotoviti, da so te trditve brezpredmetne. Vsekakor naj bi bilo iz začetne vloge in prilog k tej vlogi jasno razvidno, da je bila Italijanska republika v celoti seznanjena z vsemi razpravami, ki so pripeljale do dodelitve deleža Uniji za leto 2017 v višini 7410,48 tone od TAC, ki je za sredozemsko mečarico znašal 10.500 ton, in do razdelitve tega deleža med države članice, ter da je vedela za razloge, ki so pripeljali do te dodelitve in te razdelitve.
- 38 Kraljevina Španija pojasnjuje, da Italijanska republika lahko nasprotuje taki dodelitvi deleža TAC Uniji, saj iz tega izhaja znižanje ribolovnih možnosti za celotno Unijo in škoda posebej za Italijansko republiko. Vendar naj ta država članica ne bi mogla upravičeno trditi, da ta sklep ICCAT ni obrazložen, saj so predpostavke zanj navedene v uvodnih izjavah izpodbijane uredbe.

Presoja Sodišča

- 39 Italijanska republika z drugim in petim tožbenim razlogom zatrjuje, da izpodbijana uredba ni obrazložena, ker, prvič, Svet v njej ni navedel razlogov, iz katerih je sprejel, da se ribolovne možnosti za Unijo omejijo na 7410,48 tone na podlagi TAC za sredozemsko mečarico, določenega na 10.500 ton, pri čemer je ICCAT ta TAC določila glede na obdobje od leta 2010 do leta 2014, delež ulova sredozemske mečarice ribičev Unije v tem obdobju pa je bil višji, in drugič, ker v navedeni

uredbi ni izrecno navedeno, zakaj je bil delež 7410,48 tone, ki je bil dodeljen državam članicam, določen na podlagi ravni ulova za obdobje od leta 2012 do leta 2015, s čimer je bila Italijanski republiki povzročena znatna škoda.

- 40 Prvič, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296, drugi odstavek, PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je ta akt izdala, tako da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Ne zahteva se, da morajo biti v obrazložitvi natančno navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj vprašanja, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, ni treba presojati le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (sodba z dne 17. marca 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 41 To velja toliko bolj, če so bile države članice intenzivno vključene v postopek nastajanja spornega akta in torej poznajo razloge, ki so podlaga temu aktu (sodba z dne 25. oktobra 2001, Italija/Svet, C-120/99, EU:C:2001:567, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 42 Torej je obseg obveznosti obrazložitve odvisen od narave zadevnega akta, glede splošnih aktov pa se obrazložitev lahko po eni strani omeji na navedbo celotnega položaja, ki je pripeljal do njegovega sprejetja, in po drugi splošnih ciljev, ki se z njim skušajo doseči. Sodišče je v tem okviru med drugim že razsodilo, da bi bilo pretirano zahtevati posebno obrazložitev različnih izvedenih tehničnih izbir, če izpodbijani akt jasno razkriva bistvo cilja, ki mu sledi institucija (sodba z dne 22. novembra 2018, Swedish Match, C-151/17, EU:C:2018:938, točka 79 in navedena sodna praksa).
- 43 V obravnavani zadevi je treba po eni strani poudariti, da se v uvodnih izjavah od 9 do 11 izpodbijane uredbe odražajo okoliščine, v katerih je bilo odločeno o dodelitvi TAC za Unijo in o njegovi razdelitvi med države članice, ob izrecnem sklicevanju na razpravo znotraj delovne skupine ICCAT za opredelitev pravične in enakopravne sheme dodeljevanja TAC za sredozemsko mečarico, in na zavezo Unije, da bo upoštevala rezultat kompromisa, sprejetega v okviru ICCAT glede te dodelitve za leto 2017.
- 44 Po drugi strani je bila Italijanska republika – kot je razvidno iz njenih procesnih vlog – tesno vpletena v postopek odločanja o določitvi in dodelitvi TAC v višini 7410,48 tone za sredozemsko mečarico tako znotraj ICCAT kot znotraj Unije o razdelitvi te tonaže med države članice. Poleg tega je imela italijanska delegacija v različnih fazah tega postopka, zlasti od februarja do aprila 2017, priložnost izraziti svoje pomisleke v zvezi z izbiro nameravanega razdelitvenega ključa.
- 45 Glede razprav v okviru ICCAT je – kot je bilo opozorjeno v točki 12 te sodbe – iz sheme dodeljevanja TAC, sprejete ob koncu pogajanj leta 2017 v Madridu (Španija), razvidno, da je bila Italijanska republika v okviru delovne skupine za ribolov na sredozemsko mečarico seznanjena, da je bila tonaža, ki izhaja iz pogajanj z drugimi pogodbenicami Konvencije, zelo blizu tonaži zabeleženega ulova sredozemske mečarice ribičev Unije in da je bilo odstopanje te tonaže od preteklih statističnih podatkov za nekaj točk utemeljeno na podlagi drugih meril, ki jih je upoštevala ICCAT, med katerimi so pretekla prizadevanja pogodbenic Konvencije za upravljanje ribištva, vključno z uporabo strožjih pravil od tistih, ki jih nalaga ICCAT, v nekaterih primerih, in socialno-ekonomski dejavniki.
- 46 Kar zadeva razdelitev deleža TAC, ki pripada Uniji, med države članice, je bila Italijanska republika seznanjena tako z razlogi kot z metodo. Tako je zlasti glede izključitve let 2010 in 2011 iz referenčnega obdobja že iz tožbe razvidno, da je bila Italijanska republika obveščena o razpravah v zvezi s pripombami glede števil v zvezi s tem obdobjem, ker te niso veljale za zanesljive zaradi nerednih podatkov o ulovu, in da je izrazila svoje nestrinjanje v zvezi s tem v dopisu Komisiji aprila 2017.

- 47 Italijanska republika v teh okoliščinah ne more trditi, da ni bila seznanjena z razlogi, ki so prevladali v tem postopku odločanja in torej pri sprejetju izpodbijane uredbe.
- 48 Drugič, ker je v skladu s sodno prakso Sodišča obveznost obrazložitve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU bistvena procesna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri kateri gre za vsebinsko zakonitost spornega akta (sodba z dne 17. marca 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točka 60 in navedena sodna praksa), in ker se z nekaterimi trditvami Italijanske republike v utemeljitev drugega in petega tožbenega razloga ne izpodbija obrazložitve izpodbijane uredbe, temveč utemeljenost izbire referenčnega obdobja, bodo navedene trditve obravnavane v okviru šestega tožbenega razloga.
- 49 Iz tega sledi, da drugega in petega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

Šesti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti in napačna presoja dejstev

Trditve strank

- 50 Italijanska republika trdi, da če bi bila izbira zakonodajalca Unije, izražena v uvodni izjavi 11 izpodbijane uredbe, da se za referenčno obdobje vzamejo leta od 2012 do 2015, da bi se ugotovile ribolovne možnosti za sredozemsko mečarico med zadevnimi državami članicami, utemeljena s tem, da so bili podatki v zvezi z ulovom te vrste v teh letih glede Italije razveljavljeni, bi ta odločitev po eni strani pomenila očitno kršitev načela sorazmernosti. Čeprav je namreč legitimno razdelitev kvote med države članice opreti na zanesljive zgodovinske podatke o ulovu, ki so omejeni na „zakonit“ ulov, naj popolna izključitev dveh let iz referenčnega obdobja ne bi bila sorazmerna, saj bi pomenila izključitev vsega zakonitega ulova v tem obdobju. Po drugi strani naj bi bila predpostavka, da so podatki za leti 2010 in 2011 pristranski, ker zajemajo tako dovoljen kot nedovoljen ulov, napačna, saj je te podatke sprejela tako Komisija kot ICCAT.
- 51 Svet trdi, da se glede na to, da ne obstaja obveznost upoštevanja določenega obdobja in da izključitev let 2010 in 2011 velja za vse zadevne države članice, vprašanje sorazmernosti za ti leti ne postavlja. Dalje, težko naj bi bilo ločiti delež zakonitega in delež nezakonitega ulova sredozemske mečarice v teh letih. Nazadnje, ob domnevi neke stabilnosti ulova njegov zakoniti delež v letih 2010 in 2011 ne bi smel biti bistveno drugačen od zakonitega ulova v naslednjih letih. Ker so bila vsa naslednja leta upoštevana, rezultat ne bi smel biti bistveno drugačen. Zato naj ne bi prišlo do kršitve načela sorazmernosti.
- 52 Ta institucija poleg tega navaja, da je Sodišče v sodbi z dne 29. oktobra 2009, Komisija/Italija (C-249/08, neobjavljena, EU:C:2009:672), razsodilo, da Italijanska republika ni izpolnila obveznosti na podlagi prava Unije, med drugim ker ni ustrezno nadzirala, pregledovala in spremljala izvajanja ribolova, zlasti v zvezi s spoštovanjem določb o posedovanju na krovu in uporabi visečih zabodnih mrež in ker ni ustrezno zagotovila, da se sprejmejo ustrezni ukrepi zoper kršitelje prava Unije v zvezi s posedovanjem in uporabo visečih zabodnih mrež. Kljub tej sodbi naj bi obstajali natančni in skladni indici, da se je ta neizpolnitev obveznosti nadaljevala tudi v letih 2010 in 2011.
- 53 Kraljevina Španija opozarja, da to, da je ICCAT za dodelitev deleža TAC sredozemske mečarice, ki pripada Uniji, kot referenčno obdobje upoštevala leta od 2010 do 2014, Sveta ni zavezovalo, da se pri razdelitvi kvot med države članice opre na isto obdobje. Poleg tega naj bi Italijanska republika zamolčala, da je bilo v letih 2010 in 2011 zabeleženo povečanje ulova sredozemske mečarice v njenih teritorialnih vodah zaradi uporabe nezakonitih sredstev, kot so viseče mreže, zaradi česar naj bi Komisija sprožila postopek za ugotavljanje kršitev in pozneje tej državi članici iz tega razloga poslala uradni opomin za ti leti.

Presoja Sodišča

- 54 Italijanska republika s šestim tožbenim razlogom Svetu očita, da je kršil načelo sorazmernosti in napačno presodil dejstva, ker je za osnovo za izračun za razdelitev TAC, dodeljenega Uniji za leto 2017, med države članice, vzel zabeleženi ulov sredozemske mečarice v referenčnem obdobju med letoma 2012 in 2015, pri čemer je izključil leti 2010 in 2011.
- 55 Najprej je treba opozoriti, da načelo sorazmernosti, ki je eno od temeljnih načel prava Unije, zahteva, naj ravnanja institucij Unije ne prestopijo meje tistega, kar je primerno in nujno za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, pri tem pa je treba takrat, ko je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (sodba z dne 11. januarja 2017, Španija/Svet, C-128/15, EU:C:2017:3, točka 71 in navedena sodna praksa).
- 56 Poleg tega je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v zvezi s sodnim nadzorom pogojev izvajanja tega načela, ob upoštevanju široke diskrecijske pravice, ki jo ima zakonodajalec Unije na področju skupne ribiške politike, ugotoviti, da lahko le očitna neprimernost na tem področju sprejetega ukrepa glede na cilj, ki mu sledi pristojna institucija, vpliva na zakonitost takega ukrepa. Tako ne gre za vprašanje, ali je bil ukrep, ki ga je sprejel zakonodajalec Unije, edini ali najboljši, ampak za vprašanje, ali je bil očitno neprimeren (sodbi z dne 23. marca 2006, Unitymark in North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, EU:C:2006:193, točki 57 in 58 ter navedena sodna praksa, in z dne 11. januarja 2017, Španija/Svet, C-128/15, EU:C:2017:3, točka 72 in navedena sodna praksa).
- 57 Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da mora Svet ob določitvi TAC in pri dodelitvi ribolovnih možnosti državam članicam opraviti oceno zapletenega gospodarskega položaja, za katero ima široko diskrecijsko pravico. V takšnem primeru se diskrecijska pravica, ki jo ima Svet, ne nanaša le na opredelitev narave in obsega predpisov, ki jih je treba sprejeti, temveč v nekem obsegu tudi na ugotavljanje osnovnih podatkov. Sodišče se mora pri nadzoru izvajanja takega pooblastila omejiti na preizkus, ali pri tem izvajanju ni prišlo do očitne napake ali zlorabe pooblastil oziroma ali je zadevni organ očitno prekoračil meje svoje diskrecijske pravice (sodba z dne 11. januarja 2017, Španija/Svet, C-128/15, EU:C:2017:3, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 58 V obravnavanem primeru glede na to široko diskrecijsko pravico to, da je ICCAT za dodelitev deleža TAC sredozemske mečarice, ki pripada Uniji, kot referenčno obdobje upoštevala leta od 2010 do 2014, Sveta ni zavezovalo, da pri razdelitvi kvot med zadevne države članice upošteva isto obdobje.
- 59 Poleg tega ni sporno, da je Sodišče v sodbi z dne 29. oktobra 2009, Komisija/Italija (C-249/08, neobjavljena, EU:C:2009:672), že ugotovilo, da Italijanska republika v letih od 1993 do 2005 v bistvu ni ustrezno nadzirala, pregledovala in spremljala izvajanja ribolova na svojem ozemlju in v vodah pod njeno suverenostjo ali jurisdikcijo, zlasti v zvezi s spoštovanjem določb o posedovanju na krovu in uporabi visečih zabodnih mrež ter ni ustrezno zagotovila, da se sprejmejo ustrezni ukrepi zoper kršitelje prava Unije v zvezi s posedovanjem na krovu in uporabo visečih zabodnih mrež, zlasti z uporabo odvračilnih sankcij zoper navedene storilce. Komisija je nato, da bi preverila, ali Italijanska republika spoštuje to sodbo, opravila dodatne inšpekcijske preglede ulova v letih 2010 in 2011. Izkazalo se je, da se je neizpolnitev obveznosti, ugotovljena v navedeni sodbi, nadaljevala tudi v obdobju po njeni razglasitvi. Komisija je na podlagi teh inšpekcijskih pregledov leta 2011 začela nov postopek za ugotavljanje kršitev na podlagi člena 260(2) PDEU, katerega posledica je med drugim bila uradni opomin Italijanski republiki, poslan septembra 2011. Iz spisa, predloženega Sodišču, je poleg tega razvidno, da je Komisija v letih 2012 in 2013 opravila nove inšpekcijske preglede na kraju samem, da bi preverila zagotovila, ki jih je ta država članica dala v okviru tega postopka v zvezi z uvedenimi izboljšavami na področju nadzora in kontrole spoštovanja zakonodaje, s katero sta prepovedana uporaba in posedovanje visečih zabodnih mrež. Vendar ob teh pregledih ni bil odkrit noben nov primer neizpolnitve obveznosti iz te zakonodaje in je bil postopek leta 2014 končan.

- 60 Čeprav Sodišče na podlagi člena 260(2) PDEU ni ugotovilo, da Italijanska republika v letih 2010 in 2011 ni sprejela potrebnih ukrepov za izvršitev sodbe z dne 29. oktobra 2009, Komisija/Italija (C-249/08, neobjavljena, EU:C:2009:672), pa iz okoliščin, navedenih v prejšnji točki, izhaja, da je Svet lahko ugotovil, da so podani indici o nepravilnosti podatkov o ulovu za navedeni leti in torej odločil, da teh podatkov ne bo upošteval pri razdelitvi TAC, priznanega Uniji za leto 2017, med države članice, ne da bi s tem prekoračil široko diskrecijsko pravico, ki jo ima na tem področju.
- 61 Poleg tega zgolj očitki, ki se nanašajo na izključitev let 2010 in 2011, ne morejo omajati zakonitosti odločitve Sveta za izbiro obdobja od leta 2012 do 2015, ker Italijanska republika ni navedla nobene druge trditve, s katero bi bilo mogoče dokazati, da je to obdobje očitno neprimerno za potrebe razdelitve kvot med zadevne države članice.
- 62 Iz tega izhaja, da referenčnega obdobja, ki ga je Svet izbral za razdelitev TAC, ki pripada Uniji za leto 2017, med države članice, ni mogoče šteti za očitno neustrezno.
- 63 Glede na zgornje navedbe je treba šesti tožbeni razlog zavrni kot neutemeljen.

Tretji in osmi tožbeni razlog: kršitev člena 17 PEU in člena 16 Uredbe SRP ter načela dobrega upravljanja

Trditve strank

- 64 Italijanska republika s tema razlogoma, ki ju je treba obravnavati skupaj, trdi, prvič, da se z izpodbijano uredbo krši člen 17 PEU. S to uredbo naj se namreč ne bi upošteval skupni interes Unije, saj Komisija in Svet omenjata „kompromis“, sprejet v okviru ICCAT, vendar ne navajata, kakšno ugodnost naj bi Unija imela od sprejetja drastičnega znižanja njenih ribolovnih možnosti za sredozemsko mečarico. Obstoj kompromisa pa naj bi nujno pomenil odrekanje ugodnosti na eni strani, da se pridobi ugodnost na drugi. V obravnavanem primeru navedena uredba ne pomeni kompromisa, temveč enostransko žrtvovanje interesov Unije.
- 65 Drugič, Italijanska republika trdi, da se posebno načelo relativne stabilnosti iz člena 16 Uredbe SRP, opredeljeno v uvodnih izjavah od 35 do 37 iste uredbe, uporablja v okoliščinah obravnavanega primera. Iz tega načela pa naj bi izhajalo, da je treba pri določitvi kvote za zaščito posamezne vrste rib in prihodnjih ribolovnih možnostih upoštevati na splošno negotov gospodarski položaj skupnosti, ki so posebej odvisne od ribolova te vrste. Za to naj bi bilo treba poiskati ravnovesje med potrebo po omejitvi ribolova navedene vrste, da se omogoči obnovitev staleža, in socialno-ekonomskimi težavami, ki jih lahko povzročijo te omejitve, kar pa naj v obravnavanem primeru in kar zadeva sredozemsko mečarico nikakor ne bi bilo storjeno. Ker je bilo poleg tega zmanjšanje zabeleženega deleža, dodeljenega posamezni državi članici, naloženo hkrati z uvedbo TAC v višini 10.500 ton in nove zavezujoče kvote, naj bi bila ribičem odvzeta vsakršna možnost povečanja produkcije prek te skupne omejitve, tako da naj bi bilo za ribiški sektor Unije nujno obdržati vsaj predhodno doseženo stopnjo.
- 66 Tretjič, kršeno naj bi bilo načelo dobrega upravljanja, saj ukrep, ki je tako škodljiv kot izpodbijana uredba, ne bi smel biti sprejet brez stroge tehnične ocene, na podlagi katere bi bilo mogoče dokazati, da je le izbira let od 2012 do 2015 za referenčno obdobje omogočala razdelitev TAC, dodeljenega Uniji, na podlagi zanesljivih podatkov in da je zato škoda, ki iz tega izhaja za Italijansko republiko, neizogibna.
- 67 Svet najprej meni, da je sicer res, da bi bilo v interesu Unije, da se upoštevajo le številke o ulovu v referenčnem obdobju, ne glede na zakonitost tega ulova in druge upoštevne dejavnike, vendar je delovna skupina ICCAT poleg tega upoštevala še druge elemente. V zvezi s tem naj bi načrt

obnovitve, ki ga je sprejela ICCAT, vseboval izrecno sklicevanje na socialno-ekonomske posledice. Tako bi bilo treba upoštevati, da bi bila obnovitev staleža sredozemske mečarice najboljše sredstvo za zagotovitev trajnostnega in donosnega ribištva v prihodnosti.

- 68 Dalje, glede načela relativne stabilnosti ta institucija meni – kot trdita Kraljevina Španija in Komisija – da se stavka, ki ju vsebuje člen 16(1) Uredbe SRP, nanašata na različna primera. Prvi stavek naj bi namreč določal načelo relativne stabilnosti za obstoječe ribolovne možnosti. Drugi stavek pa naj bi se nanašal na razdelitev novih ribolovnih možnosti. Ko so nove možnosti določene, bi bilo treba še prvič določiti razdelitveni ključ ob upoštevanju interesov vsake države članice. Poleg tega naj bi se to načelo nanašalo na razdelitev ribolovnih možnosti med državami članicami in ne na razdelitev takih možnosti med Unijo in drugimi strankami. Tako naj se navedeno načelo v obravnavanem primeru ne bi uporabljalo.
- 69 Nazadnje, ker ima Svet široko diskrecijsko pravico pri izbiri referenčnega obdobja, naj mu nikakor ne bi bilo treba dokazati, da je bilo izbrano obdobje edino, ki je omogočalo, da se TAC, dodeljen Uniji, med države članice razdeli na podlagi zanesljivih podatkov, ampak kvečjemu to, da je izbira tega obdobja omogočala, da se ta cilj doseže.
- 70 Kraljevina Španija meni, da so bili razlogi za izbiro let od 2012 do 2015 za referenčno obdobje in vzporedna izključitev let 2010 in 2011 že dovolj pojasnjeni in da Italijanska republika ni dokazala, da Svet ni spoštoval meja diskrecijske pravice, ki jo ima na tem področju, ali da je zlorabil pooblastila.
- 71 Komisija meni, da se v okviru tega pogajanja ni nikakor enostransko odrekla interesom Unije in da za predlog uredbe ni mogoče šteti, da škoduje interesom Unije. Nasprotno, meni, da je med pogajanja z ICCAT ustrezno zagovarjala splošni interes Unije v skladu s pooblastilom, ki ji je bilo dodeljeno, in ob upoštevanju prevladujočih interesov Unije, kot je čim hitrejša obnovitev staleža sredozemske mečarice, v skladu z obveznostjo iz člena 17 PEU.
- 72 Italijanska republika v repliki vztraja pri tem, da je treba člen 16 Uredbe SRP razlagati kot celoto in da načelo relativne stabilnosti sicer izključno vpliva na obstoječe ribolovne možnosti, vendar je treba to načelo kombinirati z drugimi interesi za določitev novih ribolovnih možnosti.
- 73 Svet v dupliki pojasnjuje, da je treba ob uvedbi TAC prvič določiti razdelitveni ključ ob upoštevanju interesov vsake države članice. Uvedba TAC naj bi torej brez dvoma pomenila, da se dodelijo „nove ribolovne možnosti“ v smislu člena 16 Uredbe SRP. Ta institucija še dodaja, da glede na to, da je razdelitev ribolovnih možnosti med Unijo in tretjimi državami odvisna od dogovora s temi državami, uporabe načela relativne stabilnosti, ki je načelo Unije, ni mogoče vsiliti za njene zunanje odnose. Svet meni, da se to načelo ne uporablja ne za razdelitev ribolovnih možnosti med Unijo in drugimi pogodbenicami Konvencije v okviru ICCAT ne za njihovo razdelitev med državami članicami znotraj Unije ob uvedbi novega TAC.

Presoja Sodišča

- 74 Na prvem mestu, glede kršitve člena 17 PEU je treba opozoriti, da odstavek 1 te določbe določa, da Komisija spodbuja splošni interes Unije in v ta namen sprejema ustrezne pobude ter da v skladu s Pogodbama opravlja usklajevalno, izvršilno in upravno funkcijo.
- 75 V skladu s členom 2 Uredbe SRP je interes Unije v ribiškem sektorju med drugim zagotavljati trajnostno uporabo in upravljanje ter ohranjanje živih morskih bioloških virov in okolja za obnavljanje in ohranjanje staležev rib nad ravnmi biomase, ki omogočajo največji trajnostni donos. Unija te cilje uresničuje med drugim tako, da Svet na predlog Komisije sprejema ukrepe v zvezi z določitvijo in razdelitvijo ribolovnih možnosti, kakršne so te, sprejete z Uredbo 2017/127 in z izpodbijano uredbo.

- 76 Uresničevanje teh ciljev je treba upoštevati tudi v okviru zunanjih odnosov Unije na področju ribištva, torej v okviru pogajanj, ki potekajo znotraj regionalnih organizacij. To velja, kadar mora Unija izraziti stališče v okviru pogajanj znotraj ICCAT, organizacije, ki je zadolžena za sprejemanje ukrepov, s katerimi se zagotavljata dolgoročno ohranjanje in trajnostno izkoriščanje ribolovnih virov, ki spadajo pod njeno odgovornost.
- 77 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, prvič, kot je navedla Komisija, da položaj Unije znotraj ICCAT zajema podpiranje sprejetja ukrepov za ohranjanje in upravljanje staležev rib na območju Konvencije ICCAT, vključno s TAC, ki temeljijo na najboljših razpoložljivih znanstvenih mnenjih, da bi se dosegel cilj iz člena 2(2) Uredbe SRP, in sicer obnavljanje in ohranjanje populacij lovljenih vrst nad ravnmi, ki omogočajo največji trajnostni donos. Znotraj ICCAT je bila potreba po razrešitvi položaja čezmernega ribolova tega staleža rib priznana s sprejetjem priporočila 16-05, s katerim je bilo določeno, da se od leta 2017 uporablja petnajstletni načrt obnovitve in za isto leto uvede TAC v višini 10.500 ton, katerega načelo in vrednost sta bili nato povzeti v Uredbi 2017/127. To priporočilo, na katero se sklicujejo uvodne izjave od 9 do 11 izpodbijane uredbe, je med drugim določalo, da je treba razdelitveni ključ za TAC med pogodbenicami Konvencije določiti na podlagi preglednih in objektivnih meril, ki vključujejo merila okoljske in socialno-ekonomske narave, ter meril, določenih v resoluciji ICCAT 15-13, v zvezi z dodelitvijo ribolovnih možnosti.
- 78 Drugič, s pooblastilom, podeljenim Komisiji za vodenje pogajanj znotraj ICCAT v imenu Unije, je bila Komisiji v zvezi s tem priznana določena fleksibilnost. Vendar je bil cilj Komisije za Unijo za leto 2017 doseči vsaj 70 % TAC za sredozemsko mečarico. V skladu s kompromisom, ki so ga dosegle pogodbenice Konvencije, pa je bila Uniji dodeljena kvota v višini 70,756 % od TAC, ki je znašal 10.500 ton.
- 79 Tako izid pogajanj Komisije ne kaže le to, da ni prekoračila mej svojega pooblastila, temveč tudi to, da je svojo diskrecijsko pravico uporabila tako, da je dala prednost potrebi po trajnostnem upravljanju virov sredozemske mečarice v prid vsem zainteresiranim strankam, zato ta institucija med temi pogajanjmi ni kršila člena 17 PEU.
- 80 Na drugem mestu je treba glede očitkov Italijanske republike, ki se nanašajo na načelo relativne stabilnosti, opozoriti, da to načelo odraža merilo razdelitve ribolovnih možnosti Unije med države članice v obliki kvot, dodeljenih navedenim državam. Tako navedeno načelo ribičem ne daje nobenega zagotovila določene količine ulova rib, ker je treba zahtevo relativne stabilnosti razumeti tako, da pomeni izključno ohranitev pravice do odstotka, določenega pri tej razdelitvi za vsako državo članico (sodba z dne 22. novembra 2007, Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo in drugi/Svet, C-6/06 P, neobjavljena, EU:C:2007:702, točka 53).
- 81 V obravnavanem primeru Italijanska republika meni, da se načelo relativne stabilnosti po eni strani uporablja znotraj Unije ter za odnose med Unijo in tretjimi državami, po drugi pa tako za razdelitev obstoječih ribolovnih možnosti kot za „nove ribolovne možnosti“. Svet, ki mu pri tem pritrjujeta Komisija in Kraljevina Španija, pa meni, da se to načelo uporablja le znotraj Unije in za obstoječe ribolovne možnosti.
- 82 V zvezi z uporabo načela relativne stabilnosti za celotni TAC, ki ga ICCAT dodeli Uniji, je treba opozoriti, da člen 16(1) Uredbe SRP natančneje določa, da ribolovne možnosti, dodeljene „državam članicam“, zagotavljajo relativno stabilnost ribolovnih dejavnosti „za vsako državo članico“ za vsak stalež rib ali ribištvo. Poleg tega iz uvodne izjave 35 te uredbe izhaja, da je treba glede na – med drugim – odvisnost nekaterih obalnih skupnosti od ribolova zagotoviti relativno stabilnost ribolovnih dejavnosti z dodelitvijo ribolovnih možnosti „državam članicam“ na podlagi napovedljivega deleža staležev „za vsako državo članico“.
- 83 Iz zgoraj navedenega izhaja, da se načelo relativne stabilnosti uporablja le za razdelitev ribolovnih možnosti znotraj Unije in ne v okviru njenih zunanjih odnosov.

- 84 Glede uporabe tega načela za „nove ribolovne možnosti“ je treba najprej poudariti, da člen 16(1), drugi stavek, Uredbe SRP določa, da se „pri dodeljevanju novih ribolovnih možnosti“ upoštevajo interesi vsake države članice.
- 85 Dalje, opozoriti je treba, da je Sodišče, kar zadeva Uredbo št. 2371/2002, ki je veljala pred Uredbo SRP, in natančneje člen 20 Uredbe 2371/2002, ki se tako kot člen 16 Uredbe SRP nanaša na razdelitev ribolovnih možnosti, razsodilo, da je treba razlikovati med „obstoječimi ribolovnimi možnostmi“ in „novimi ribolovnimi možnostmi“, na katere se nanaša odstavek 1 oziroma odstavek 2 tega člena (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2007, Španija/Svet, C-141/05, EU:C:2007:653, točka 85).
- 86 Medtem ko „obstoječe ribolovne možnosti“ ustrezajo ribolovnim možnostim, ki so bile že razdeljene med države članice, so „nove ribolovne možnosti“ tiste, ki se med te države razdeljujejo prvič.
- 87 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da je treba zahtevo po relativni stabilnosti razumeti tako, da pomeni, da vsaka država članica ohrani določen odstotek in da se bo razdelitveni ključ, ki je bil prvotno določen, še naprej uporabljati do sprejetja uredbe o spremembi (sodba z dne 8. novembra 2007, Španija/Svet, C-141/05, EU:C:2007:653, točka 86 in navedena sodna praksa). Ta zahteva se torej uporablja le takrat, kadar obstaja predhodna razdelitev ribolovnih možnosti, torej glede „obstoječih ribolovnih možnosti“.
- 88 Ne more pa se uporabiti, kadar med državami članicami še ni bil dogovorjen noben razdelitveni ključ. Za tak primer, to je pri dodeljevanju „novih ribolovnih možnosti“, člen 16(1), drugi stavek, Uredbe SRP določa le, da je treba upoštevati „interese vsake države članice“, pri čemer lahko pojem interesa zajema potrebo po ohranitvi relativne stabilnosti ribolovnih dejavnosti, vendar na to potrebo ni omejen (sodba z dne 8. novembra 2007, Španija/Svet, C-141/05, EU:C:2007:653, točka 87).
- 89 V obravnavanem primeru je treba ob neobstoju ureditve, ki bi omejevala ribolovne možnosti sredozemske mečarice pred sprejetjem izpodbijane uredbe, ugotoviti, da so bile s to uredbo določene „nove ribolovne možnosti“ v smislu člena 16(1) Uredbe SRP.
- 90 Iz tega izhaja, da se načelo relativne stabilnosti, kakor je izraženo v členu 16(1) Uredbe SRP, uporablja le za obstoječe ribolovne možnosti v okviru Unije in torej niti za razdelitev ribolovnih možnosti med Unijo in pogodbenicami Konvencije znotraj ICCAT niti za razdelitev novih ribolovnih možnosti med države članice znotraj Unije ob uvedbi novega TAC kot v okoliščinah obravnavanega primera.
- 91 Zato Svet s sprejetjem izpodbijane uredbe tega načela ni mogel kršiti.
- 92 Na tretjem mestu so bili v zvezi z načelom dobrega upravljanja, ki je izraženo v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razlogi, da je zakonodajalec Unije za referenčno obdobje izbral leta od 2012 do 2015 in pri tem izključil leti 2010 in 2011, že navedeni v točkah 45, 46 in 60 te sodbe.
- 93 Vsekakor v skladu z ustaljeno sodno prakso in kot izhaja iz točke 57 te sodbe ta izbira spada v diskrecijsko pravico Sveta, in sicer tako glede določitve narave in vsebine predpisov, ki jih je treba sprejeti, kot tudi – v nekem obsegu – glede osnovnih podatkov. Zato mora biti sodni nadzor omejen na preverjanje, ali ni pri izpodbijanem aktu prišlo do očitne napake pri presoji oziroma do zlorabe pooblastil in ali ni zadevni organ očitno prekorajčil meje svoje diskrecijske pravice.
- 94 V zvezi s tem, kot je razvidno iz točk od 58 do 62 te sodbe, Svetu ni mogoče očitati, da je storil očitno napako pri presoji, ker je odločil, da se TAC, dodeljen Uniji za leto 2017, med države članice razdeli na podlagi zabeleženega ulova sredozemske mečarice v referenčnem obdobju, ki zajema leta od 2012 do 2015.

- 95 V teh okoliščinah Svetu ni mogoče očitati, da je kršil načelo dobrega upravljanja, ker ni utemeljil izbire takega referenčnega obdobja na podlagi „temeljite tehnične študije“, saj je bilo prav iz tehničnih podatkov, ki jih je posredovala Komisija, razvidno, da količin ulova iz let 2010 in 2011 ni mogoče upoštevati.
- 96 Iz zgoraj navedenega sledi, da je treba tretji in osmi tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljena.

Četrty in desety tožbeny razlog: kršitev načel prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj

Trditve strank

- 97 Italijanska republika s tema tožbenima razlogoma, ki ju je treba obravnavati skupaj, zatrjuje, da se z izpodbijano uredbo kršijo načela prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, ker je bila sprejeta konec julija 2017, učinkuje pa od 1. januarja 2017, pri čemer se je polovica sezone ribolova na sredozemsko mečarico, ki traja od 1. aprila do 31. decembra, že iztekla. V nasprotju s tem, kar naj bi bilo navedeno v uvodni izjavi 12 izpodbijane uredbe, naj bi se s to uredbo v primerjavi s prakso iz preteklih desetletij prvič hkrati uvedli zavezujoči TAC, drastično znižanje odstotka TAC, ki pripada Uniji, v primerjavi z ravno iz prejšnjih let, in razdelitev med države članice od Unije. Tako „revolucijo“ pogojev produkcije v ribiškem sektorju Unije naj bi bilo treba ustrezno pripraviti in predstaviti dovolj zgodaj, da bi se zadevnim strankam omogočilo, da se nanjo pripravijo.
- 98 Zakonodajalec Unije naj bi kršil tudi načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, saj naj bi bilo za vsak gospodarski subjekt zadevnega sektorja bistvenega pomena, da se lahko zanese na stabilen pravni okvir, katerega morebitne spremembe so vsaj predvidljive.
- 99 Svet na eni strani navaja, da je bil TAC za sredozemsko mečarico že določen, in sicer v Uredbi 2017/127, sprejeti januarja 2017, čeprav dogovor o razdelitvi TAC znotraj ICCAT tedaj še ni bil sprejet, na drugi pa, da sezona ribolova na sredozemsko mečarico traja od 1. aprila do 31. decembra.
- 100 Po navedbah te institucije naj bi bilo očitno, da je moral biti TAC pozneje spremenjen, da se prilagodi TAC, dodeljenemu Uniji, po tem, ko je tega določila ICCAT. V teh okoliščinah ni moglo priti do legitimnega pričakovanja, da bo Italijanski republiki dodeljena posebna kvota. Prav tako naj bi se bilo mogoče uspešno sklicevati na načelo pravne varnosti šele takrat, ko je bil določen TAC in delež tega, ki se dodeli Uniji, ter ko je bil ta delež razdeljen med države članice. Do tedaj pa bi bilo treba pri vseh ribolovnih dejavnostih, ki so se izvajale pred določitvijo teh kvot, upoštevati določeno stopnjo negotovosti in previdnosti, zato naj pogoji za uporabo načela varstva legitimnih pričakovanj ne bi bili izpolnjeni.
- 101 Poleg tega, če bi Svet čakal na dokončno odločitev ICCAT, bi lahko državam članicam šele oktobra 2017 dodelil kvote za leto 2017. Odločitev, ki bi bila sprejeta konec istega leta, ki pa bi učinkovala od 1. januarja tega leta in v skladu s katero bi bilo treba zmanjšati ulov sredozemske mečarice, bi bila z vidika pravne varnosti zagotovo škodljivejša.
- 102 Kraljevina Španija trdi, da je retroaktivna uporaba aktov Unije na področju ribištva povsem običajna.
- 103 Komisija meni, da podatki o ulovu sredozemske mečarice na ravni Unije izkazujejo skupno 5125 ton za leto 2016 v primerjavi s 4793,4 tone za leto 2017, to je leto, ko je kvota, dodeljena Uniji, znašala 7410 ton. To zmanjšanje ulova, zabeleženo leta 2017, naj bi bilo deloma posledica obdobja prepovedi ribolova, določenega za prve tri mesece navedenega leta, deloma pa znižanja ulova glede na leto 2016, opaženega od aprila 2017, ki je mesec odprtja sezone ribolova na sredozemsko mečarico.

- 104 Zadnjenavedeno znižanje pa naj nikakor ne bi bilo neposredno povezano z zmanjšanjem za manj kot 600 ton, ki je bilo naloženo po odločitvi ICCAT, da delež TAC, ki pripada Uniji, zmanjša na 70,756 % TAC. Ulov sredozemske mečarice leta 2017 naj bi namreč ostal precej nižji od ulova, dovoljenega z izpodbijano uredbo.
- 105 Poleg tega naj bi ulov že od začetka sezone 2017 nazadoval v primerjavi z ulovom predhodnega leta. Ta trend naj bi se nadaljeval celo ribolovno sezono 2017, tudi po začetku veljavnosti izpodbijane uredbe konec julija 2017. V teh okoliščinah ni mogoče utemeljeno trditi, da je bilo z začetkom veljavnosti določb izpodbijane uredbe kršeno načelo varstva legitimnih pričakovanj ali načelo pravne varnosti.

Presoja Sodišča

- 106 Na prvem mestu, kar zadeva retroaktivni učinek izpodbijane uredbe, je treba opozoriti, da načelo pravne varnosti praviloma nasprotuje temu, da bi bila časovna veljavnost akta Unije določena na datum pred njegovo objavo, vendar pa je lahko izjemoma drugače, če to zahteva cilj, ki je v splošnem interesu, in če je zagotovljeno ustrezno spoštovanje legitimnih pričakovanj zadevnih oseb ter če iz besedila, ciljev ali iz sistematike zadevnih pravil jasno izhaja, da jim je treba pripisati tak učinek (sodba z dne 19. marca 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 107 Ni sporno, da je bila uvedba TAC za sredozemsko mečarico v višini 10.500 ton od 1. januarja 2017 določena že z Uredbo 2017/127. Tako je bilo, čeprav je bilo treba še določiti razdelitev TAC, dodeljenega Uniji, med države članice, načelo uvedbe novih ribolovnih možnosti vzpostavljeno že januarja 2017, torej pred začetkom sezone ribolova na sredozemsko mečarico, to je 1. aprila 2017. Iz tega izhaja, da je bilo – kot se strinja tudi Italijanska republika – o zmanjšanju zgodovinskega deleža odločeno hkrati z uvedbo TAC.
- 108 Poleg tega je Svet – kot je razvidno iz uvodnih izjav od 9 do 11 izpodbijane uredbe – s to uredbo med drugim želel spoštovati delež TAC za sredozemsko mečarico, določen za leto 2017, znotraj ICCAT. Ker pa je do formalne potrditve razdelitve TAC za to vrsto prišlo šele 18. aprila 2017, je bilo mogoče ta cilj doseči le tako, da je bilo določeno, da se izpodbijana uredba uporablja retroaktivno, od 1. januarja istega leta.
- 109 Poleg tega je treba – kot trdi Komisija – ugotoviti, da ob začetku veljavnosti izpodbijane uredbe, to je 30. julija 2017, ribolovne možnosti za sredozemsko mečarico še zdaleč niso bile izčrpane. V obdobju od 1. aprila 2017, to je datuma začetka ribolovne sezone za to vrsto, do konca julija 2017 je bilo namreč v Uniji ulovljenih nekaj več kot 2298,3 tone sredozemske mečarice od 7410 ton, ki ustrezajo deležu TAC, ki je bil za leto 2017 dodeljen Uniji. Iz spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da so italijanski ribiči v istem obdobju ujeli približno 1271,3 tone sredozemske mečarice od kvote 3736 ton, ki je bila z izpodbijano uredbo dodeljena Italijanski republiki.
- 110 Vsekakor je treba ugotoviti, da ta kvota ni bila dosežena niti 31. decembra 2017, saj so italijanski ribiči ujeli le 2285,3 tone sredozemske mečarice, torej 61,16 % navedene kvote.
- 111 Kar na drugem mestu zadeva načeli pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, je treba spomniti, da prvo zlasti zahteva, da so pravna pravila jasna, natančna in imajo predvidljive učinke, predvsem kadar imajo lahko neugodne posledice za posameznike in podjetja (glej v tem smislu sodbo z dne 17. oktobra 2018, Klohn, C-167/17, EU:C:2018:833, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 112 Pravica do sklicevanja na varstvo legitimnih pričakovanj, ki izhaja iz načela pravne varnosti, se posebej nanaša na vsakega posameznika, ki je v položaju, iz katerega izhaja, da mu je uprava Unije vzbudila utemeljena pričakovanja. Zagotovila, ki lahko – ne glede na obliko, v kateri so bila sporočena – vzbudijo taka pričakovanja, so natančne, brezpogojne in usklajene informacije iz pooblaščenih in

zanesljivih virov. Nasprotno pa se nihče ne more sklicevati na kršitev tega načela, kadar ni natančnih zagotovil, ki bi mu jih dala uprava. Poleg tega, kadar lahko razumen in preudaren gospodarski subjekt predvidi sprejetje ukrepa Unije, ki lahko vpliva na njegove interese, se v primeru njegovega sprejetja na to načelo ne more sklicevati (glej v tem smislu sodbo z dne 17. marca 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, točke od 71 do 73 in navedena sodna praksa).

- 113 V obravnavanem primeru se gospodarski subjekti italijanskega ribiškega sektorja niso mogli utemeljeno sklicevati na varstvo legitimnih pričakovanj, saj bi lahko zaradi določitve TAC za sredozemsko mečarico že ob objavi Uredbe 2017/127 predvideli, da bodo določene nove ribolovne možnosti z namenom razdelitve deleža TAC, ki bo dodeljen Uniji, med države članice. Kot je opozorjeno v točki 107 te sodbe, je bilo načelo dodelitve novih ribolovnih možnosti na datum začetka sezone ribolova na sredozemsko mečarico že znano, čeprav je bilo treba še določiti njihovo natančno raven.
- 114 Svetu poleg tega ni mogoče očitati, da je gospodarskim subjektom italijanskega ribiškega sektorja dal kakršno koli zagotovilo, kar zadeva natančno višino ribolovne kvote, ki naj bi jim bila pridržana v izpodbijani uredbi.
- 115 Nazadnje, kot pravilno zatrjuje Svet, se je mogoče na načelo pravne varnosti sklicevati šele takrat, ko je opravljena razdelitev TAC med države članice, do česar pa pred začetkom veljavnosti izpodbijane uredbe ni prišlo.
- 116 Iz tega izhaja, da je treba četrti in deseti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljena.

Sedmi tožbeni razlog: kršitev členov 258 in 260 PDEU

Trditve strank

- 117 Italijanska republika navaja, da je Komisija postopek za ugotavljanje kršitev, ki ga je sprožila leta 2011 na podlagi člena 260(2) PDEU, ker naj bi italijanski ribiči uporabljali viseče mreže, končala leta 2014. Zato naj bi odločitev, da se iz referenčnega obdobja za določitev kvot, ki se razdelijo med države članice, izključita leti 2010 in 2011, pomenila, da je imel Svet v praksi namen sprejeti sankcijo zoper Italijansko republiko zaradi neizpolnitve njene obveznosti, da nadzoruje prepoved uporabe takih sredstev. S členoma 258 in 260 PDEU pa naj bi bila pristojnost za preganjanje neizpolnitve obveznosti držav članic pridržana Komisiji, medtem ko naj bi bil Svet povsem nepristojen za sprejetje ukrepov – tudi v obliki uredbe – za sankcioniranje držav članic zaradi neizpolnitve obveznosti, ki jih imajo na podlagi prava Unije. Pri izpodbijani uredbi naj bi zato prišlo do kršitve členov 258 in 260 PDEU.
- 118 Svet meni, da je ta trditev v nasprotju z naravo in namenom izpodbijane uredbe. Doseči bi bilo treba dogovor o TAC z ostalimi pogodbenicami Konvencije in deležu TAC, ki se dodeli Uniji, ter določiti referenčno obdobje, da bi bilo mogoče odločiti o razdelitvi tega deleža med države članice na podlagi zanesljivih podatkov. Kar zadeva določitev deleža TAC Unije za sredozemsko mečarico, naj se ICCAT ne bi oprla le na podatke o ulovu, temveč tudi na druga merila. Ta delež naj bi bil kljub vsemu blizu tem številkam (približno 70 % TAC namesto 75 %). Nikakor naj ne bi šlo za sankcijo zoper Italijansko republiko, saj je izid pogajanj znotraj ICCAT vplival tudi na druge zadevne države članice.
- 119 Kar zadeva razdelitev deleža TAC, dodeljenega Uniji, med države članice, naj bi bila izbira nedavnega štiriletnega obdobja, in sicer od leta 2012 do leta 2015, načeloma povsem razumna, saj ne obstaja pravilo, ki bi nalagalo izbiro določenega obdobja.

Presoja Sodišča

- 120 Kot je bilo opozorjeno v točkah 56, 69 in 93 te sodbe, ima zakonodajalec Unije na področju ribištva široko diskrecijsko pravico, ki ustreza političnim odgovornostim, ki so mu podeljene s člani od 40 do 43 PDEU, nadzor sodišča pa mora biti omejen na to, da preveri, ali ni pri zadevnem ukrepu prišlo do očitne napake oziroma do zlorabe pooblastil in ali ni zadevna institucija očitno prekoračila mej svoje diskrecijske pravice.
- 121 Kar zadeva, prvič, izbiro referenčnega obdobja 2012–2015, je treba opozoriti, kot je bilo razsojeno v točkah od 58 do 62 te sodbe, da Svetu ni mogoče očitati, da je s tem storil očitno napako pri presoji.
- 122 Dalje, kot je Sodišče tako že imelo priložnost razsoditi, zmanjšanja ribolovnih možnosti ni mogoče enačiti s kakršno koli sankcijo (glej po analogiji sodbo z dne 25. oktobra 2001, Italija/Svet, C-120/99, EU:C:2001:567, točka 75).
- 123 Nazadnje in vsekakor tega, da Svet določi razdelitveni ključ za nove ribolovne možnosti, ni mogoče enačiti s pristojnostmi, ki jih ima Komisija na podlagi členov 258 in 260 PDEU.
- 124 Zato je treba sedmi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Deveti tožbeni razlog: kršitev člena 18 PDEU

Trditve strank

- 125 Italijanska republika trdi, da izpodbijana uredba s tem, da italijanske ribiče postavlja v slabši položaj zaradi zmanjšanja njihovih ribolovnih možnosti za sredozemsko mečarico za leto 2017 za več sto ton, povzroča diskriminacijo na podlagi državljanstva. Ta ukrep zmanjšanja naj bi se namreč nanašal le na italijanske ribiče, medtem ko naj ribiči iz drugih držav članic zaradi sprejetja referenčnega obdobja 2012–2015 ne bi bili prizadeti.
- 126 Svet navaja, da uvedba TAC za to vrsto, deleža, dodeljenega Uniji, in torej kvot, dodeljenih državam članicam, nujno pomeni omejitev ribolovnih možnosti, vendar se ta omejitev nanaša na vse zadevne države članice. Tako naj ne bi prišlo do kršitve načela prepovedi diskriminacije.
- 127 Komisija trdi, da poleg tega, da stopnja izčrpanja kvote ni presegla 61,16 % te kvote za leto 2017 in da je bil torej vpliv zadevnega ukrepa zmanjšanja relativen, je Sodišče v sodbi z dne 16. junija 1987, Romkes (46/86, EU:C:1987:287), že razsodilo, da uporaba metode, kakršna je ta, ki je bila uporabljena za določitev kvot iz postopka v glavni stvari, ni nezdržljiva z načelom prepovedi diskriminacije.
- 128 Kraljevina Španija navaja, da postopek dodelitve deleža TAC znotraj ICCAT in njegova nadaljnja razdelitev med različne zadevne države članice, ki je bila izvedena z izpodbijano uredbo in ki se enotno uporablja znotraj Unije, nista vir nobenega različnega obravnavanja v korist ali v škodo ene ali druge od teh držav članic.

Presoja Sodišča

- 129 V skladu z ustaljeno sodno prakso je člen 40(2), drugi pododstavek, PDEU v povezavi s členom 38(1), drugi pododstavek, PDEU, ki določa prepoved vsakršne diskriminacije v okviru skupne kmetijske in ribiške politike, zgolj poseben izraz splošnega načela enakosti, ki zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je takšno razlikovanje

objektivno utemeljeno (sodbi z dne 8. novembra 2007, Španija/Svet, C-141/05, EU:C:2007:653, točka 40 in navedena sodna praksa, in z dne 11. januarja 2017, Španija/Svet, C-128/15, EU:C:2017:3, točka 80 in navedena sodna praksa).

- 130 Navesti je treba še, da metoda, uporabljena za določitev odstotkov, dodeljenih državam članicam na podlagi količin, ki so jih njihove flote ujele v referenčnem obdobju, ni nezdržljiva z načelom prepovedi diskriminacije, saj ta metoda od ribičev vsake države članice zahteva prizadevanja za zmanjšanje, ki so sorazmerna s količinami, ki so bile ulovljene pred začetkom veljavnosti akta Unije, s katerim so bile ribolovne možnosti omejene (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 1987, Romkes, 46/86, EU:C:1987:287, točka 23).
- 131 Iz tega izhaja, da je Sodišče v okviru odločb v zvezi z zadevami, ki so podobne tej, ki je predmet te tožbe, zlasti v točki 113 sodbe z dne 17. marca 2011, AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153), sicer razsodilo, da različno obravnavanje držav članic ni zakonito, in sicer v zadevi, v kateri je bila izrečena zadnjenavedena sodba, glede na državo zastave ali države registracije gospodarskih subjektov, vendar Italijanska republika v okviru te tožbe ni predložila nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da so bili italijanski ribiči obravnavani manj ugodno kot ribiči iz drugih držav članic v primerljivem položaju.
- 132 Zato je treba deveti tožbeni razlog zavriniti kot neutemeljen.
- 133 Ker ni mogoče ugoditi nobenemu od tožbenih razlogov, ki jih je Italijanska republika navedla v utemeljitev tožbe, je treba tožbo v celoti zavriniti.

Stroški

- 134 V skladu s členom 138(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Svet je predlagal, naj se Italijanski republiki naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.
- 135 V skladu s členom 140(1) istega poslovnika Kraljevina Španija in Komisija, ki sta intervenientki v postopku, nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Italijanska republika poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Sveta Evropske unije.**
- 3. Kraljevina Španija in Evropska komisija nosita svoje stroške.**

Podpisi